

Hồi 24

Châu Liên Bích Hợp

Lời Nặng Lòng Dài

Bằng Cách nghe thấy tiếng xì xào đó, đã biết bốn xung quanh có người bao vây ngấm rồi nên lão hiệp cũng hơi hoảng sợ, Trí Hồ và Trần Bách Thành vẫn trấn tĩnh như thường, hai người đưa mắt nhìn bốn xung quanh để nhận xét tình hình.

Lạc Dương cùng Tố Lan với sáu nữ tỳ kia, ẩn núp ở trên một cành cây cổ thụ cành lá rậm rạp đã trông thấy bốn xung quanh có bóng người lố nhố, mọi người thoáng đếm qua một cái, thấy chúng có chừng bảy tám chục người. Những người đó đều là những tay cao thủ nên thân pháp của họ lẹ làng vô cùng, đủ thấy Vệ Phi Long đã định tâm bắt giữ hết mọi người không để cho ai thoát nạn.

Bằng Cách lại lớn tiếng cười và nói tiếp:

- Vệ Phi Long, chỉ sợ hôm nay không phải lão phu bị tai kiếp mà chính lại là các người lâm nguy thì đúng hơn, nói suông vô ích, lão phu lãnh giáo võ học của Vệ giáo chủ trước?

Phi Long gật đầu đáp:

- Quan lão sư hào khí hơn người, Vệ mỗ rất kính phục

Nói xong, y lấy thế đứng và đợi chờ thế tấn công của lão sư.

Đột nhiên Bách Thành bỗng lớn tiếng quát bảo:

- Hãy khoan!

Rồi lão hiệp tiến ra giữa sân. Vệ Phi Long liền lên tiếng hỏi:

- Người muốn nói gì?

Bách Thành ung dung đáp:

- Xin hỏi Giáo chủ, trận đấu này là hỗn chiến hay là một mình Giáo chủ đấu với lão sư.

Phi Long không biết ý nghĩa lời nói của lão hiệp, liền ngăn người ra hỏi lại:

- Người nói như thế để làm chi?

- Nếu là hỗn chiến thì đôi bên đấu đến còn một binh một tốt cũng phải đấu cho cùng, như vậy binh hung chiến nguy, Giáo chủ chưa chắc đã được phần thắng, theo sự nhận xét của tại hạ thì hôm nay Giáo chủ đã trúng kế mượn dao giết người của Khương Huân Tổ rồi. Nếu Giáo chủ thắng thì y được ngồi mát ăn bát vàng, còn nếu như Giáo chủ thua thì đã diệt trừ được một tâm phúc đại hoạn.

Phi Long nghe thấy Bách Thành nói như vậy liền rung mình một cái hoảng sợ vô cùng, nghĩ thầm: "Phải, một núi không thể dung nạp được hai con hổ, lời nói của người này cũng có lý."

Y nghĩ như vậy nhưng mặt vẫn thản nhiên cười một cách kiêu ngạo và lên tiếng hỏi tiếp:

- Một đấu với một thì người có lời lẽ gì nữa không.

Bách Thành đáp:

- Nếu Quan lão sư địch không nổi Giáo chủ thì chúng tôi tự nguyện sẽ thúc thủ để cho giáo chủ trói lại, ngược bằng Giáo chủ thua.

- Người muốn Vệ mỗ tha cho các người phải không? Người phải biết Vệ mỗ bình sinh hành sự ra tay nếu không chắc chắn nắm phần thắng thì không bao giờ ra tay thử thách đâu, người đừng có hòng dọa nạt nữa!

- Quan lão sư cũng vậy, xưa nay những bại tướng dưới tay ông ta không một người nào thoát chết hết.

- Múa mép làm chi cho nó tốn hơi, lão phu hãy giết người trước.

- Huyền Âm Quỷ Quân, người đừng tưởng ta không biết lai lịch của người, người đã ẩn thân ở trên Lê Điền Lãnh tu luyện Huyền Âm Hàn Cương Chưởng đã lâu năm mà ba nơi yếu huyệt của người là Tinh Xúc, Khí Hải và Đới Mạch vẫn không sao phong bế được, như vậy người lại còn muốn ra mặt xung hùng xung bá với đời, như vậy thì có khác gì người tự dẫn thân vào chỗ chết không.

Huyền Âm Quỷ Quân giật mình kinh hãi và nghĩ thầm: "Người này là ai, sao y lại biết ta chưa luyện đến nơi đến chốn như vậy."

Y càng nghĩ càng hoảng sợ đưa mắt nhìn Bách Thành một hồi, nhưng y đã nghĩ được đối phương là ai liền.

Bằng Cách thấy Bách Thành có tài như vậy cũng phải kinh hoàng thâm và đã biết Bách Thành chỉ rõ cho mình biết ba nơi yếu huyệt của Huyền Âm Quỷ Quân chưa luyện thành công, vậy cứ tấn công ba chỗ yếu huyệt đó thì thế nào cũng giành chiến thắng. Nên lão hiệp liền nhảy tới trước mặt Bách Thành giận dữ quát bảo:

- Không việc gì đến ngươi, có mau lui xuống không?

Bằng Cách giả bộ quát bảo Bách Thành như vậy, Trí Hồ vội vâng lời lui liền về phía sau ngay.

Bằng Cách liền mỉm cười nói với Huyền Âm Quỷ Quân rằng:

- Lão xin lãnh giáo võ công của bạn.

Nói xong ông ta đã xông lên tấn công ngay Khí Hải huyệt của đối phương ngay.

Huyền Âm Quỷ Quân thấy đối thủ nhắm chỗ yếu huyệt của mình mà tấn công, trong lòng đã kinh hoàng và nghĩ thầm: "Lão quỷ này khôn ngoan lắm chứ chẳng phải là tay tầm thường gì đâu. "!

Nghĩ đoạn y liền giơ chưởng lên đỡ luôn thế công của Bằng Cách và tay trái lại tấn công luôn năm thế một lúc.

Thế chưởng nào của Huyền Âm Quỷ Quân cũng có hơi lạnh buốt xương kèm theo và mạnh khôn tả.

Bằng Cách vừa múa chưởng tấn công vừa giở thân pháp kỳ ảo ra tránh né hơi lạnh buốt xương đó.

Nhưng thế công nào của lão hiệp cũng chỉ nhằm vào ba yếu huyệt: Tinh Xúc, Khí Hải, và Đới Mạch của đối phương mà đánh xuống thôi.

Huyền Âm Quỷ Quân bị đẩy lui liên tiếp khiến y không có cơ hội nào mà phản công lại được nên y tức giận khôn tả, hai hàm răng nghiến chặt lại kêu côm cộp. Y vừa phải tránh né những thế công như vũ bão của Bằng Cách vừa phải bảo vệ ba nơi yếu huyệt nên chỉ sử dụng được năm thành công lực ra phản công lại mà thôi, đồng thời y nhờ thân pháp rất linh hoạt để tránh né, mới chưa bị đánh bại ngay.

Phi Long đứng cạnh nó cứ chăm chú nhìn xem võ công của Bằng Cách có chỗ nào khuyết điểm không.

Bách Thành đứng ở đó cứ nhìn vào cha con của Phi Long.

Ánh Hà bỗng hỏi Phi Long rằng:

- Cha xem võ công của Quan Bằng Cách ra sao?

- Võ công của người này rất trác tuyệt, hiện giờ y đối địch với Huyền Âm Thần Quân, chưa giở hết tài ba ra đâu, nên bây giờ chưa thấy được võ công của y cao thâm đến mức nào...

Nói tới đó Vệ giáo chủ mỉm cười và nói tiếp:

- Nhưng cha có thể thắng nổi y một cách dễ dàng.

- Có phải cha giở môn tuyệt học Khoán Tuyệt và Kim Ty Hóa Độc ra đối địch phải không?

Vệ Phi Long gật đầu nhưng đột nhiên biến sắc mặt và khẽ nói tiếp:

- Vừa rồi cha rủ y tới rừng táo này, y không do dự gì cả mà nhận lời tới ngay, chắc thế nào y cũng có âm mưu quỷ kế gì để đối phó với chúng ta, nên y mới dám tới một cách mạnh bạo như thế, Hà nhi nhân lúc chúng không chú ý đến, con mau ra dặn bảo các anh em ẩn núp trong bụi cây, hễ thấy tên nào cướp đường đào tẩu thì cứ việc bắn nỏ luôn không để cho một tên nào thoát lưới cả. Còn bốn tên mà cha sai tới khách sạn khám xét sao mãi đến giờ vẫn chưa thấy chúng về? Con thử xem chúng đã về chưa?

Ách Hà gật đầu, ngờ đâu lúc ấy trận đấu của hai người đã biến hóa, chỉ thấy Bằng Cách rú lên một tiếng, song chưởng hóa thành mười ngón tay kỳ ảo vô cùng bỗng trên bỗng dưới khiến cho đối phương cũng không hiểu ý ra tay như thế nào mà chống đỡ.

Phi Long thấy vậy kinh hãi thậm và nhận thấy sự ước đoán của mình không sai, đối phương đã giấu ngón giấu tài, bây giờ mới giở ngón võ công kỳ tài ra. Thì ra võ công của Bằng Cách đang thi thố đó chính là Phong Vân Bát Trảo, huy động võ công này liền có tiếng gió kêu vù vù và hai tay múa động như là những đám mây làm hoa mắt đối phương lợi hại đến nỗi có thể nói là quỷ khốc thần sầu được!

Tất cả mọi người thấy Bằng Cách giở món tuyệt học kỳ diệu ra đều trở mắt lên xem.

Huyền Âm Quỷ Quân bị bao vây trong pho Trảo kỳ lạ đó, trong lòng kinh hoảng, y liền nghĩ ra được một kế, định đánh thí thân có chết cả hai chết cùng một lúc nên y không hãi sợ mà còn dồn hết Huyền Âm Cương Phong vào hai bàn tay cứ tấn công tới tấp chứ không tránh né và chống đỡ như vừa rồi nữa.

Bằng Cách thấy vậy cười nhạt một tiếng, khẽ né mình sang bên tránh thế chưởng của đối phương rồi đột nhiên xoay tay phải một cái và giơ chỉ ra đâm luôn.

Huyền Âm Quỷ Quân, không tránh được chỉ của đối phương trong lòng vừa kinh hoảng thì Khí Hải huyết bị đâm trúng, mọi người chỉ nghe thấy y rú lên một tiếng rất thảm khốc và mồm học máu tươi, ngã ngửa ra sau lảo lộn mấy vòng, các khớp xương ở khắp mình mấy kêu lộp cộp một hồi, công lực của y đã tản mát hết.

Bách Thành vội chạy tới bên cạnh Bằng Cách và khẽ nói:

- Phen này thế nào Phi Long cũng ra tay đấu, lão anh hùng chớ nên để cho tay của y đụng đến mình mấy của mình.

Nói xong, Trí Hồ lại lùi luôn về phía sau.

Quả nhiên Phi Long biến sắc mặt lộ vẻ sát khí, đưa mắt ra hiệu cho Ánh Hà một cái rồi từ từ tiến tới trước mặt Bằng Cách.

Ánh Hà vội giở khinh công ra chạy vào trong các bụi cây tức thì.

Bách Thành thấy vậy rất ngạc nhiên, muốn đuổi theo cũng không kịp nữa và đoán chắc nếu đuổi theo vào trong đó thế nào cũng ngộ hiểm nên y tỏ vẻ lo âu vô cùng.

Chỉ trong thoáng cái Bách Thành đã tươi cười ngay được vì y đoán chắc Lạc Dương thế nào cũng đón Ánh Hà, như vậy hoàn cảnh ở đây có thể chuyển nguy thành yên nên mới khỏi lo âu như vừa rồi và cứ lui từ từ về phía sau tới gần một cây táo lớn.

Hãy nói Phi Long đã tới gần Bằng Cách, trong lòng đã định sẵn một độc kế. Y đoán chắc nếu mình tới gần Bằng Cách thế nào cũng giở pho Chảo kỳ lạ hồi nãy ra nắm cổ tay phải của mình.

Nếu Bằng Cách quả thật nắm cổ tay của Phi Long như vậy thì thế nào cũng toi mạng ngay, nhưng Bằng Cách đã quát lớn một tiếng, múa song chưởng tấn công luôn.

Chưởng phong của lão hiệp như bài sơn đảo hải, lấn át tới.

Phi Long ngạc nhiên vô cùng không dám chống đỡ vội tránh sang bên ba bước, nhân dịp đó Bằng Cách liền giở một pho chưởng kỳ lạ ra chỉ thấy chưởng phong của lão hiệp mạnh như vũ bão và áp đảo tới tấp.

Vệ Phi Long đành phải giơ chưởng lên chống đỡ. Hai người đứng cách nhau bảy tám thước mà dùng chưởng phong tấn công nhau thôi. Chưởng lực của hai người ngang nhau nên đấu luôn mấy chục hiệp mà vẫn không phân thắng bại.

Ở trên cây cổ thụ nọ, Tố Lan bỗng nhìn Lạc Dương cười và hỏi:

- Dương đệ lòng cứng như sắt thật, lại nhẫn tâm không thèm gặp Vệ cô nương nữa phải không?

Lạc Dương hổ thẹn mặt đỏ bừng gượng cười đáp:

- Đến giờ phút này mà chị Lan còn nói đùa tôi...

Tố Lan nghiêm nét mặt nói tiếp:

- Dương đệ, Vệ cô nương có lòng yêu đệ thật, hiền đệ không nên phụ lòng cô ta, tôi không phải là người hẹp lượng, hơi tí là ghen tuông đâu, quý hồ đệ đừng có phụ bạc tôi.

Lạc Dương đang phân vân khó xử, Tố Lan lại nói tiếp:

- Trong rừng thiết lập mai phục như vậy, chắc Vệ Phi Long thế nào cũng có âm mưu ác độc muốn bắt trọn ỗ nghĩa phụ tôi với các người, bây giờ chỉ có một mình hiền đệ có thể hòa giải được khiến đôi bên khỏi bị tổn thất.

Nói xong, nàng ra hiệu cho sáu nữ tỳ xuống quét sạch bọn giặc mai phục đó.

Sáu nữ tỳ vâng lời đi liền.

Chỉ trong chớp mắt bọn giặc mai phục quanh đó hai mươi trượng đều bị giết chết hết. Sáu nàng lại quay trở lại. Tố Lan liền thúc giục Lạc Dương đi gặp Ánh Hà ngay.

Lạc Dương thở dài một tiếng, bắt đắ đi liền nhảy xuống đất, chàng vừa gặp Ánh Hà vào tới bụi cây này, chàng vội bỏ mặt nạ ra tiến lên nghênh đón ngay.

Ánh sáng trong rừng tối om, thân hình của Lạc Dương nhanh như điện chớp, Ánh Hà chỉ thấy một luồng gió mạnh lẫn át tới nàng đang kinh ngạc thì đã thấy một cái bóng người hiện ra trước mặt, hai cổ tay của mình đã bị người đó nắm chặt, đồng thời nàng nghe thấy một giọng quen thuộc kêu gọi:

- Vệ cô nương!

Nàng mừng rỡ vô cùng vì đã nhận ra người đó chính là người mình đã nhớ nhung và cũng đang muốn gặp gỡ, hớn hở la lớn:

- Lạc đại ca đây à?

Nàng vừa nói một câu nước mắt đã ứa ra. Lạc Dương đáp:

- Chính là tại hạ, tại hạ cũng biết lệnh tôn với cô nương đây muốn bắt tại hạ lắm.

Ánh Hà lắc đầu với giọng u oán trả lời:

- Chẳng lẽ đại ca còn chưa biết lòng của tiểu muội hay sao! Khi nào tiểu muội lại có lòng định ám hại đại ca như thế?

- Nhưng lệnh tôn nhất định không buông tha cho tại hạ.

Lạc Dương nói vậy xong, không thấy Ánh Hà trả lời gì cả thì nói tiếp:

- Hiện giờ đôi bên như nước với lửa, không thể nào dung hòa được, cô nương nên nghe theo lời khuyên của tại hạ mà sớm rút lui đi, bằng không sẽ bị họa lây liền!

- Đại ca không thắng nổi cha tôi đâu! Đại ca đấu với cha tôi chỉ gặp nguy hiểm thôi. Đại ca rút lui ngay đi thì hơn không? Hạng thất phu vô tội, chỉ vì mang theo vật báu trong người mới có tội thôi. Đại ca hà tất phải giữ Quảng Thành nhị báu làm chi để đến nỗi phải mang họa vào thân như vậy?

- Cô nương cũng cho tôi đã lấy được Quảng Thành nhị báu ư?

- Chẳng lẽ đó là tin thất thiệt hay sao?

- Phải, tôi không ngờ cô nương lại tin được lời đồn hảo huyền ấy!

- Nếu vậy đại ca cùng tôi ra gặp cha tôi để giải thích cho ông ta khỏi hiểu lầm, như vậy đôi bên sẽ không còn oán hận nhau nữa.

- Khỏi cần phải giải thích gì hết, quý hồ cô nương ra lệnh cho những người mai phục này rút lui hết, tại hạ sẽ có cách hòa giải ngay!

Ở Quế Lâm, Ánh Hà vì thừa lệnh cha đi làm một việc, ngờ đâu lúc về tới mới hay Lạc Dương đã bỏ đi rồi, nàng đau lòng vô cùng, hỏi phổ ký khách sạn mới biết chuyện lão đạo sĩ với La Thái cùng Tam Hung, hiển nhiên việc này thế nào cũng có Lạc Dương nhúng tay vào nên mới đuổi theo bọn người kia. Nàng hậm hực rời khỏi lầu Hội Tiên trở về Tuyết Liên tổng đàn ở Thương Ngô.

Không bao lâu, nàng lại nghe tin đồn Quảng Thành nhị báu đã bị một thiếu niên anh tuấn và một lão đạo sĩ cướp được, rồi lại nghe đồn thiếu niên anh tuấn ấy đang ở chung với Hách Tố Lan không cần phải nói rõ ràng cũng thừa biết ngay thiếu niên anh tuấn ấy chính là Lạc Dương rồi.

Từ đó trở đi nàng cứ rầu rĩ hoài, cha nàng mới quyết định không kết minh với Tố Lan mà bắt tay với Tam Nguyên Bang, nhất ý lên miền bắc để cướp Quảng Thành nhị báu.

Như vậy, Ánh Hà có thể toại nguyện nên nàng hớn hở vô cùng, nhưng bây giờ nàng gặp lại Lạc Dương lại muốn tỏ bày hết tâm sự.

Lúc này Lạc Dương bảo nàng là trái ngược mệnh lệnh của cha, rút lui hết bọn mai phục, nhưng nàng không sao cự tuyệt chàng đành phải tủm tỉm cười và đáp:

- Nếu vậy, đại ca ở đây đợi chờ tiểu muội.
- Cô nương đi mau đi, tại hạ xin ở đây chờ cô nương

Ánh Hà cười một cách lả loi rồi nhanh chóng bước đi luôn.

Bách Thành ở trong bóng tối thấy vậy liền thở dài một tiếng rồi nói:

- Chử tình khiếp thật!...

Lão hiệp nói xong, liền hiện thân ra và nói với Lạc Dương rằng:

- Thiếu hiệp! Võ công của Vệ Phi Long trác tuyệt. Quan lão anh hùng địch không lại y đâu, thiếu hiệp mau ra đỡ hộ đi, đừng để cho Phi Long va đụng vào người của thiếu hiệp còn việc ở đây để mỗ phụ trách cho!

Lạc Dương ngạc nhiên trả lời:

- Tại hạ còn ở đây chờ Vệ cô nương...
- Việc ở đây có lão lo xong hết và cam đoan với thiếu hiệp, thế nào lão cũng xin trả Vệ cô nương cho thiếu hiệp là được rồi.

Lạc Dương đỏ bừng vội lấy mặt ra đeo vào rồi đi luôn.

Bách Thành nhảy lên ngọn cây, rỉ tai nói với Mai Nhi mấy lời, Mai Nhi gật đầu đi luôn.

Hãy nói Ánh Hà chạy vào trong rừng, bỗng có một đại hán nhảy ra, nàng vội hỏi:

- Tứ Điền đã về chưa? Miêu trại chủ và Giáo chủ có lệnh, tất cả những người có nhiệm vụ mai phục phải rút lui hết và trở về Tương Dương đợi lệnh.

Đại hán họ Miêu có vẻ không tin, tỏ vẻ hoài nghi. Ánh Hà cười nhạt nói tiếp:

- Bốn cô nương đã truyền rồi, nếu người không nghe có hỏng việc thì cô nương này xin không biết đến đây nhé!

Đại hán họ Miêu vội đáp:

- Thuộc hạ đâu dám, nhưng chưa thấy Tứ Điền trở về, chỉ sợ có việc gì biến hóa chăng?
- Vì vậy Giáo chủ mới phải dùng kế muốn bắt giả bộ thả để lão tặc họ Quan đào tẩu mới có thể tìm ra được Quảng Thành nhị bá.

Đại hán họ Miêu giơ tay ra vỗ vào đầu mình một cái lớn tiếng cười và nói:

- Thuộc hạ hồ đồ thật, sao mà không nghĩ tới điều đó!

Nói xong, y vội quay vào trong rừng, tiếp theo đó có mấy tiếng còi vọng ra liền!

Ánh Hà thấy tên nọ đã vâng lời đi rồi liền nghĩ thầm: "Nếu cha ta nổi giận bảo ta làm trái lệnh thì không biết ta sẽ bị tội gì đây?"

Nghĩ đoạn, nàng u oán thở dài một tiếng, nàng bỗng nghe thấy đằng sau có tiếng cười khanh khách và có tiếng nói rằng:

- Vệ cô nương vẫn mạnh giỏi đấy chứ?

Ánh Hà giật mình kinh hãi, vội giơ song chướng lên bảo vệ lấy trước ngực, quay mình quay lại thì thấy Mai Nhi đang nhìn mình mỉm cười.

Và Mai Nhi đã lên tiếng nói tiếp:

- Cô nương chớ có hiểu lầm, Lạc thiếu hiệp vẫn chưa quên mối tình của cô nương đâu, từ khi chia tay ở Quế Lâm tới giờ, thiếu hiệp vẫn nhớ tới cô nương hoài. Lan cô nương tôi rất rộng lượng muốn cô với cô nương cùng thờ một chồng nhưng không biết ý định của cô nương ra sao? Cho nên mới sai tỳ nữ ra đây mời cô nương để hỏi chuyện.

Mấy lời nói đó, chữ nào cũng rung động đến trái tim của Ánh Hà, nàng vừa cảm động vừa bằng lòng nhưng lại sợ Mai Nhi nói dối nên nàng vẫn còn do dự và đôi má nàng đỏ bừng.

Mai Nhi nghiêm nét mặt nói tiếp:

- Xin cô nương cứ tin lời của cháu đi, cháu nói không sai một tí nào đâu, nếu cháu mà nói láo thì cho sau này bị trời đánh thánh phạt!...

Ánh Hà thấy Mai Nhi thề nặng như vậy liền thẹn thùng khẽ đáp:

- Phiền chị dẫn đường!

Mai Nhi tủm tỉm cười, rồi cùng Ánh Hà song song đi luôn.

oOo

Hãy nói, Vệ Phi Long với Quan Bằng Cách đang đấu chí tử với nhau, chỉ trong nháy mắt hai người đã đấu hơn trăm hiệp Phi Long thấy đấu mãi không thắng nổi đối phương, trong lòng tức giận vô cùng, định xoay thế võ khác để tấn công tiếp.

Quyết định như vậy liền giở luôn một pho chuông rất huyền diệu ra, Bằng Cách thấy thân pháp và chuông pháp của đối phương huyền ảo vô cùng liền giở Phong Vân Bát Trảo ra chống đỡ.

Phi Long chăm chú xem Phong Vân Bát Trảo của đối phương ra sao để tìm chỗ sơ hở mà tấn công vào chỗ đó.

Ngờ đâu hai người đều là cao thủ thượng thặng trong võ lâm, trong một thời gian ngắn không người nào có thể hạ nổi người nào cả.

Lúc ấy Lạc Dương đã hiện thân, đột nhiên ở trên ngọn cây có hai mươi người như hai mươi mấy con chim bay xuống người đi đầu quát to:

- Vệ Phi Long, ta tưởng ngươi rụt đầu cố ở Thương Ngô không ra. Bây giờ trời đã cướp mất hồn phách của ngươi cho nên chúng ta mới có dịp đòi lại món nợ cũ.

Thì ra người đó là Thất Tinh Sứ Giả Điền Thu Giả trong đó có cả Thương Nam Triệu Chấn Xuân nữa, hai mươi mấy người đi như bay tới.

Ngoài ra lại còn có một thiếu niên có một bộ mặt rất lạnh lùng nữa.

Phi Long với Bằng Cách liền ngừng tay lại không tấn công nhau nữa, Phi Long vừa cười vừa lên tiếng nói:

- Lão tướng là ai, hóa ra là du hồn đã thoát chết trước kia.

Thương Giả cười ha hả nói tiếp:

- Vệ Phi Long, ngươi mới là kẻ sắp chết đến nơi.

Phi Long cười nhạt một tiếng rồi đáp:

- Ngươi chó có khoe khoang vội, hãy chờ xem ai thắng ai bại rồi hãy nói khoác như vậy sau.

Tuy y nói như thế nhưng trong lòng hơi kinh hoảng và nghĩ thầm: "Sao mãi không thấy Hà nhi quay trở lại, tại sao bọn Thu Giả lại xông vào đờng trong rừng táo này? Chẳng lẽ bọn thủ hạ của ta đã bị bọn chúng giết hại cả rồi hay sao?"

Nghĩ đoạn, y liền xông lại tấn công luôn.

Thu Giả giơ chuông lên chống đỡ một chuông và nhảy lùi về phía sau bảy thước, mồm thì quát lớn:

- Hãy khoan!

Phi Long ngạc nhiên hỏi lại:

- Người còn muốn nói gì nữa?

Đột nhiên thiếu niên mặt lạnh lùng giơ tay lên như mười cái móc xông lên nhắm người của Phi Long mà tấn công luôn.

Liền có hai luồng gió lạnh trấn áp tới, Phi Long thấy vậy cười nhạt một tiếng xoay người vòng tròn một vòng tránh sang bên một cách khéo léo và tung mình nhảy ra ngoài xa hơn ba trượng rồi mới lớn tiếng nói:

- Người là ai?

Thiếu niên nọ thấy mình tấn công không trúng, ra vẻ tức giận vô cùng lớn tiếng nói:

- Thiếu gia là Mạnh Kim Hùng, nghịch tặc, ngày hôm nay nơi rừng cây táo này là chỗ chôn thân vùi xác của người đấy, người có biết không?

Phi Long thấy Kim Hùng mặt lạnh lùng đầy sát khí.

Lạc Dương khẽ kéo tay Bằng Cách và rí tai nói rằng:

- Lúc này không đào tẩu còn đợi chờ đến bao giờ nữa.

Bằng Cách liền giơ tay lên phất một cái. Mười mấy người liền tung mình chạy vào trong rừng mất dạng.

Khi một người vào tới trong rừng đã thấy Tố Lan cùng mười mấy nữ tỳ và Bách Thành đang đứng đợi chờ ở đó, đồng thời Lạc Dương còn thấy Mai Nhi đang ẵm Ánh Hà, nàng đang mê man bất tỉnh, nên chàng cả kinh vội hỏi:

- Chị Mai! Vệ cô nương làm sao thế?

Mai Nhi tủm tủm cười đáp:

- Tướng công khỏi phải lo âu như thế cô ta chỉ chết giấc thôi, một lát nữa sẽ tỉnh lại liền.

Tố Lan vừa cười vừa xen lời nói:

- Dương đệ mau kiếm Gia Hằng đi!

Lạc Dương đưa mắt nhìn Bách Thành, thấy ông ta không nói năng gì, thở dài một tiếng liền dẫn mọi người rời khỏi rừng táo.

Trong khi đi đường chàng ngấm ngấm hỏi Bách Thành tại sao Ánh Hà lại mê man bất tỉnh như thế? Nhưng Bách Thành thoái thác không chịu trả lời.

Lạc Dương tức giận không hỏi nữa, cứ hậm hực lầm lũi mà đi thôi.

Chiều ngày hôm đó, mọi người đã đi tới cạnh sông Hán Thủy, nơi đó vắng tanh và cũng không thấy một chiếc thuyền đánh cá nào, Bằng Cách lên tiếng hỏi:

- Hiền đệ đã đến chưa?

Lạc Dương ngẩn người ra đáp:

- Ở đây đi thuyền lên chừng năm dặm đến chỗ giao điểm của mấy con sông và cũng là chỗ ở của Khấu Hán Tường, sao ngày hôm nay không thấy một con thuyền đánh cá nào hết về phía đằng kia cũng không khói bốc lên như vậy lạ lùng thật!

Tố Lan xen lời nói:

- Dương đệ nhận kỹ lại xem, có đúng là chỗ này không?

Lạc Dương đáp:

- Tiểu đệ nhớ kỹ rồi, trước khi đi, Hán Tường còn dặn là thế nào cũng cho thuyền đánh cá ở đây đợi chờ, tuy rời khỏi chỗ ở của y, tiểu đệ không đi theo con đường này, nhưng lúc tới thì đệ đi với y đi qua đây.

Nói xong, chàng tỏ vẻ không yên, bỗng trong bụi lao có một chiếc thuyền nhỏ bơi ra, người lái đò chính là Tôn võ sư, người theo hầu Hán Tường lâu năm.

Thuyền vừa đậu vào bờ, Tôn võ sư đã nhảy vào bờ, mặt tỏ vẻ u oán nói:

- Lạc thiếu hiệp nếu không nghe giọng nói của thiếu hiệp thì đệ không dám ra đây rồi. Thiếu hiệp, chủ nhân đã bị người ta bắt cóc đi rồi!

Lạc Dương nghe nói biến sắc mặt vội hỏi lại:

- Tôn võ sư có biết người đó là ai không?

Tôn võ sư lắc đầu đáp:

- Tại hạ đi Tương Dương để mua những đồ cần dùng không ngờ khi về tới Triều Châu thì thấy nhà trống không và mười mấy gia đình thuyền ở quanh đó cũng mất tích.

- Tại sao võ sư lại biết quý chủ nhân bị người bắt cóc?

- Trên đảo còn lại một ông lão bọc, ẩn núp trong bụi lao không bị bọn giặc bắt đi.

Bách Thành vội xen lời nói:

- Thôi, đừng nói nữa, chúng ta mau tới đó xem bọn giặc có để lại vết tích gì không và như vậy mới biết được lai lịch của kẻ địch.

Mười mấy người đều bước xuống thuyền nhỏ đó đi luôn, một tiếng đồng hồ sau đã tới chỗ giao điểm của những dòng nước. Thấy cù lao ở giữa dòng nước tối om không có một ngọn lửa nào hết. Khi thuyền đậu vào bờ, Lạc Dương đã vội vàng tiến thẳng vào nhà của Hán Tường, đánh lửa châm đuốc lên xem.

Chàng thấy đồ đạc trong nhà y nguyên, không có một vết tích gì chứng tỏ có sự xô xát ở nơi đây.

Bách Thành đưa mắt nhìn xung quanh một vòng lại bước sang phòng kế bên khám xét vẫn không tìm thấy một vết tích gì khả nghi cả, đột nhiên ông ta ngẩn mặt lên người rồi bỗng lớn tiếng nói:

- Có rồi!

Bằng Cách lên tiếng hỏi:

- Trần lão sư tìm ra manh mối rồi ư?

- Khẩu Hán Tường các người bị bọn giặc dùng mê hồn hương làm cho mê man rồi mới bắt cóc đem đi nên đồ đạc trong nhà vẫn y nguyên.

Lạc Dương vẫn còn lo âu lại lên tiếng hỏi:

- Trần lão sư có biết lai lịch của bọn giặc này không? Và sao đại hiệp lại biết Hán Tường các người trúng phải mê hồn hương?

Bách Thành đáp:

- Vì trong phòng này còn có chút mùi thơm, kẻ giặc dùng nhiều hương quá nên đến giờ vẫn còn một chút mùi, nếu Trần lão sư không đoán sai thì bọn giặc này ắt phải là dư đảng của Lưu Thừa Bưu, bằng không thì cũng là thủ hạ của bọn giặc ở núi Nội Phương.

- Theo sự nhận xét của tôi thì chắc là thủ hạ của Lưu Thừa Bưu chứ không sai vì y chỉ có thù oán với Hán Tường nên nhất cử nhất động của Hán Tường y đều biết rõ hết, vì ngoài Thừa Bưu ra không ai biết chỗ ở bí ẩn của Hán Tường cả.

- Thiếu hiệp nói rất có lý! Nhưng chưa chắc là hẳn như thế, Thiếu hiệp nên biết phi đồ của Tam Nguyên Bang thấy Thừa Bưu chưa đi Hạ Khẩu, chúng biết Thừa Bưu thế nào cũng ngộ hiểm rồi cho nên mới quay trở lại khám nhà của Hán Tường, chúng thấy trong nhà không có người nên chúng đoán chắc Thừa Bưu thế nào cũng ngộ hiểm rồi. Thừa Bưu không phải là một nhân vật của Tam Nguyên Bang nên y có ý hay không. Tam Nguyên Bang cũng không cần nhưng chúng biết Thừa Bưu có thù riêng với Hán Tường, hiện giờ Tam Nguyên

Bang sắp tan rã đến nơi, cần nhắc sự lợi hại chưa chắc chúng vì mình Thừa Bru mà lại gây thù kết oán thêm!

- Nếu vậy Trần lão sư bảo bọn giặc này là bọn nào?

- Theo sự nhận xét của mỗ thì tên giặc sói đầu Trường Duyệt khả nghi lắm, vì người y mang theo rất nhiều cơ mật, không khi nào Mộc Long Tử lại để cho y tiết lộ. Thiếu hiệp nên biết Mộc Long Tử xưa nay vẫn nghe theo lệnh của phái Nga Mi, tất nhiên y phải hợp tác với Tam Nguyên Bang bằng không tên giặc sói đầu Trường Duyệt làm sao mà liên lạc với Thừa Bru được? ...

Tố Lan nghe tới đó vẫn còn nghi ngờ, cau mày lại nhìn Lạc Dương rồi hỏi:

- Mộc Long Tử là ai và giặc sói đầu Trường Duyệt là ai thế hở Dương đệ?

Lạc Dương với Bách Thành ngấn người ra nhìn nhau biết mình đã lỡ lời buột miệng nói ra hai cái tên nhưng Trần Bách Thành đã vừa cười vừa đỡ lời:

- Lan cô nương chớ có nóng lòng sốt ruột như vậy, lát nữa thiếu hiệp sẽ nói rõ cho cô nương hay liền, trời tối rồi, các vị cứ ở trong nhà này nghỉ ngơi một đêm, để Trần mỗ với thiếu hiệp ra ngoài kia khám xét một hồi thử xem!

Tố Lan nũng nịu hỏi tiếp:

- Cho tôi đi với được không?

Bách Thành bỗng nhảy tới cạnh Tố Lan rí tai nàng khẽ nói một hồi, nàng hổ thẹn mặt đỏ bừng cúi đầu xuống cười khúc khích.

Bách Thành liền kéo tay Lạc Dương đi luôn, ra tới ngoài bờ sông hai người ngồi dưới gốc cây liễu, Bách Thành khẽ nói:

- Tình thế lúc này khẩn cấp lắm, bây giờ cần nhất là chúng ta phải đi núi Nội Phương để giải cứu các nhân vật Cái Bang chuyển đi này thiếu hiệp thế nào cũng đem Lan cô nương và các người đi theo, như vậy không cần phải nói rõ người ta cũng biết lai lịch của thiếu hiệp liền.

Lạc Dương ngạc nhiên hỏi:

- Các người đi với tại hạ thì có liên can gì đâu? Hơn nữa tại hạ cũng không muốn để cho ai biết lai lịch của mình.

- Lão thiết nghĩ có liên quan lắm chứ!

- Thế là nghĩa lý gì?

- Khi Huyền Âm Quỷ Quân đấu với Bằng Cách, những thế võ của y sử dụng là Phong Vân Bát Trảo, tuyệt học của Ngọc Chung Đảo, như vậy không cần phải nói rõ chúng ta cũng biết Bằng Cách xuất thân ở Ngọc Chung rồi. Chủ nhân của ông ta chắc là Hách Liên Yến Hầu mà thiếu hiệp gặp ở Yến Thạch Sơn tại quan ngoại. Còn một điều đáng ngạc nhiên hơn nữa là phu nhân của thiếu hiệp không phải là họ Hách mà là họ Hách Liên họ kếp.

Lạc Dương nghe nói như xét đánh ngang tai, mặt đổi sắc, mồ hôi toát ra như mưa, chàng không ngờ mình lại kết hôn với con gái của kẻ đại thù của sư phụ, sau này ân sư biết được thì biết nói năng ra sao, nên cứ đứng đờ người ra như tượng gỗ vậy.

Bách Thành trông sắc mặt đã biết ngay tâm sự của chàng vội an ủi rằng:

- Thiếu hiệp đừng lo! Kẻ thù của lệnh sư là Lương Khẩu đảo chủ chứ có phải là cha con Hách Liên Yến Hầu đâu! Mà sự thật cũng không phải Lương Khẩu đảo chủ đã giết hại các vị lệnh sư nương, mà đó là do núi phun lửa rồi cù lao chìm xuống, vì vậy Trần mỗ cũng mừng hộ thiếu hiệp và mong thiếu hiệp đừng có lo âu nữa!

- Xin Trần lão sư nói rõ cho tại hạ biết để cho tại hạ đỡ lo âu!

- Hách Liên Yến Hầu chỉ có một cô con gái này mà thôi, yêu quý hết sức, thiếu hiệp là con rể của ông ta tất nhiên ông ta phải coi trọng thiếu hiệp. Sau này ông ta muốn xung hùng xưng bá trong võ lâm là phải nhờ ở người như thiếu hiệp khuyên ngăn cản trở, việc này nói ra thì dễ nhưng làm thì lại rất khó. Võ công của ông ta rất cao kỳ, tất nhiên lòng hiếu thắng cũng thế, nhưng với thông minh trí tuệ của thiếu hiệp cùng Lan cô nương kiếm chế một cách khéo léo thì Trần mỗ đoán chắc cũng không khó khăn gì đâu!

- Có phải Trần lão sư muốn tại hạ nói rõ lai lịch của mình cho Lan cô nương hay để nàng cùng tại hạ đồng tâm nhất trí giải mối tai họa cho võ lâm phải không? Nhưng tại hạ sợ nói rõ ra như vậy, chưa biết chừng vì thế mà vợ chồng gây gỗ cũng nên!

- Nếu thiếu hiệp không chịu thổ lộ lai lịch của mình cho cô ta hay, sau này làm sao mà cùng đi núi Nội Phương được? Nếu thiếu hiệp lại ngấm ngầm không từ biệt mà bỏ đi thì thế nào Lan cô nương cũng nổi giận hổ thẹn rồi thay tâm đổi tính đi theo đường tà, lúc ấy kẻ gây nên tai họa cho võ lâm lại là thiếu hiệp...

Nói tới đó, ông ta rí tai Lạc Dương khẽ nói một hồi.

Lạc Dương hổ thẹn mặt đỏ bừng từ từ lên tiếng nói:

- Ý kiến của Trần lão sư rất hay nhưng khổ nỗi hơi chậm chạp một chút. Lão sư nên nhớ hiện giờ tính mạng của Tiền Ninh các người đang nguy hiểm như vậy làm sao mà hoãn trì được?

- Thiệu hiệp nói rất phải, nhưng cố nhân đã dạy: "Dục tốc bất đạt", thiệu hiệp là người gánh vác trọng trách như vậy nhất cử nhất động phải cẩn thận lắm mới được.

Lạc Dương nghe thấy Bách Thành nói như vậy rung mình kinh hoàng nhưng không nói năng gì nữa. Bách Thành lại nói tiếp:

- Còn Vệ Ánh Hà cô nương cũng mong thiệu hiệp đừng có phụ lòng cô ta, theo chỗ lão biết thì Lan cô nương đã bằng lòng hai người lấy một chồng rồi.

- Việc gì chứ việc này tại hạ đành phải từ chối vì trước khi Tàn Tú chết có nhờ vả tại hạ phải diệt trừ cho được Vệ Phi Long tại hạ đã hăng hái nhận lời rồi như vậy làm sao mà lấy con gái lại giết cha của nàng đi cho được? Nên tại hạ không sao tuân theo ý kiến của đại hiệp được.

Bách Thành nghiêm nét mặt nói tiếp:

- Thiệu hiệp nên nghe theo lời của mõ mà làm đi. Mõ có kế lưỡng toàn, không để cho thiệu hiệp khó xử đâu, bằng không mõ đành rút lui đi xa, từ nay không thêm can thiệp đến chuyện thị phi của võ lâm nữa.

Lạc Dương thấy Bách Thành nói cả quyết như vậy và còn dùng sự bỏ đi để uy hiếp mình như thế ngạc nhiên vô cùng, nhất thời không biết xử trí như thế nào cả, mặt tỏ vẻ kinh hãi vô cùng.

Bách Thành thở dài một tiếng nói tiếp:

- Trên đời có Bá Lạc mới có Thiên Lý Mã. Trần mõ tự phụ có tài trí hơn người nhưng võ công lại rất kém, lúc mới bước chân vào giang hồ đã định tâm phò tá một người có võ công trác tuyệt để gây nên bá nghiệp võ lâm, nhưng sau đó dần dần mõ nản chí vô cùng vì thấy lòng người nham hiểm khôn tả, sau mõ gia nhập bọn người trên núi Dã Nhân cũng là sự bất đắc dĩ...

Nói tới đó lão hiệp bỗng rầu rĩ nói tiếp:

- Năm xưa mõ được lệnh sư cứu thoát chết, lúc nào cũng định trả ơn được một phần nào, tuy sau đó đã biết hiệp danh của lệnh sư nhưng chưa biết tính nết của lệnh sư ra sao, chờ đến khi mõ biết được lệnh sư quả thật là một người hào khí can vãn, hiệp nghĩa hơn người, ngờ đâu đồng thời cũng hay tin không lành đó, khiến mõ than tiếc vô cùng... Bây giờ

thiếu hiệp là môn hạ của lệnh sư nên mỗi muốn tận hết năng lực của mình giúp thiếu hiệp thành công, vừa để trả ơn lệnh sư vừa để cứu chúng sinh...

Lạc Dương càng nghe càng cảm động ứa nước mắt ra, vội vãi chào và đáp:

- Tại hạ biết tội rồi, xin cung kính lãnh giáo.

Đang lúc đó hai người thấy Tố Lan lớn tiếng kêu gọi:

- Dương đệ! Dương đệ!...

Bách Thành vội nói:

- Thiếu hiệp mau vào gặp cô ta đi! Mỗi còn phải ở đây nói chuyện với Quan lão anh hùng.

Lạc Dương chấp tay vãi chào rồi quay mình đi luôn.

Trong căn phòng ngang ở bên phía tây, một cây nến đỏ đang chiếu sáng, một đôi tài tử giai nhân ở trong mừng, hai người đó là Lạc Dương với Tố Lan. Đang lúc vui vầy cá nước, Lạc Dương bỗng thở dài và nói:

- Chị Lan này!

Thấy sắc mặt của chàng có vẻ nghiêm nghị, Tố Lan ngạc nhiên hỏi:

- Dương đệ muốn nói gì thế?

- Tiểu đệ chỉ e nói xong câu chuyện này chị Lan lại bỏ tiểu đệ ra đi nên tiểu đệ lo âu vô cùng.

- Ngốc tử! Thuyền theo lái, gái theo chồng, khi nào tôi lại bỏ Dương đệ đi được, dù gặp việc tà trời, chúng ta cũng phải sát cánh gánh vác.

Lạc Dương thở dài một tiếng mới kể rõ lai lịch của mình cho Tố Lan hay.

Thoạt tiên nàng còn kinh hãi, một lát sau nàng liền cười khúc khích vội hỏi lại:

- Sự thật Dương đệ không nói thì tôi cũng đoán biết được một nửa rồi, vì mặt nạ da người của Dương đệ nói rõ cho tôi biết lai lịch của Dương đệ rồi! Nhưng còn lai lịch của tôi, Dương đệ có biết hay không?

Lạc Dương đáp:

- Có! Họ của chị không phải là Hách mà là Hách Liên?

- Dương đệ biết thì được rồi, cha tôi không phải là kẻ thù của lệnh sư, năm xưa Lương Khẩu đảo chủ với cha tôi chỉ lạnh với nhau bề ngoài mà thôi, sở dĩ những nhân vật Trung

Nguyên bị giam giữ ở đó không bị giết chết cũng là nhờ cha tôi che chở cho, trước ngày đảo Ngọc Chung chìm không biết vì việc gì mà cha tôi cãi nhau với Ngọc Chung đảo chủ, suýt tý nữa thì hai người giở mặt đấu với nhau, cha tôi nổi giận đem chúng tôi đi sang đảo khác, cha tôi rất tự phụ tài ba của mình, phen này vào Trung Nguyên hùng tâm của cha tôi như thế nào không cần phải nói rõ Dương đệ cũng biết rõ rồi, chỉ sợ cha tôi không bằng lòng hôn sự của chúng ta.

- Lệnh tôn thương chị hơn cả tính mạng, biết đâu chả vì chúng ta mà ông ta sẽ thay tâm đổi tính.

- Chỉ mong được như thế...

Đêm hôm đó cuộc ân ái của hai người thiết tha hơn những tối khác nên không bao lâu trống lầu thành đã điểm canh tư, ngoài cửa sổ đã có chân người đi rất khế, nhờ thính tai Lạc Dương hay biết liền, kinh hãi thềm và khế bảo với Tố Lan rằng:

- Nguy tai, ngoài cửa sổ có người.

Nói xong, chàng vội xuống giường mang theo đôi kiếm Hồng Vân Liệt Diễm

Lúc ấy, Bằng Cách ở bên ngoài cũng quát lớn:

- Tiểu tử kia ngươi không thích lên thiên đường mà lại thích vào địa ngục như thế này, khôn hồn thì thúc thủ chịu trời đi.

Nói tới đó, ông ta cười ha hả một hồi rồi nói tiếp:

- Tiểu tặc vô tri ngươi là cái gì mà cũng đi ra tay chống đỡ...

Lạc Dương ngạc nhiên vội đẩy cửa sổ nhảy ra bên ngoài, đã thấy quần hùng đang bao vây một thiếu niên anh tuấn. Lão anh hùng Bằng Cách giở Phong Vân Bát Trảo ra tấn công thanh niên đó tới tấp.

Thiếu niên ấy sử dụng một thanh kiếm rất lợi hại và thân hình bộ pháp lại bao hàm tiên thiên kỳ môn nên thế công của Bằng Cách như vũ bão mà không làm gì nổi y.

Bằng Cách đột nhiên rú lên một tiếng thật dài, vỗ đùi một cái rồi tung mình nhảy lên trên cao rồi đâm bổ xuống vận dụng song chưởng nhằm đầu địch thủ đánh úp xuống.

Thiếu niên ấy cảm thấy chưởng lực của đối thủ như một tảng đá nặng hàng vạn cân đè xuống, khiến khí huyết trong người y rạo rục không sao chịu đựng nổi, bụng bảo dạ rằng: "Phen này ta chết mất."

Mọi người bỗng nghe thấy Lạc Dương quát lớn:

- Hãy khoan!

Chàng múa chưởng sử dụng bí quyết chữ Chấn trong Di Lạc Thần Công đẩy mạnh ra một cái, đồng thời nhanh như điện chớp giơ một tay ra chụp lấy người thiếu niên nọ lôi trở lại.

Bằng Cách đang ở trên không bị chưởng lực của Lạc Dương đẩy ra ngoài xa ba thước mới rớt xuống, Y thấy Lạc Dương đỡ thiếu niên ấy và hỏi:

- Chu huynh sao lại tới đây?

Người đó chính là Chu Luân đồ đệ cung của Ngô Giang Ngự Tú Đình Nhất Bình, chàng ta vừa hoàn hồn xong định thần nhìn kỹ mới hay người cứu mình thoát chết là Lạc Dương, liền mừng rỡ hỏi:

- Lạc hiền đệ đây à?

Bằng Cách tới gần xen lời nói:

- Thế ra vị thiếu hiệp này là bạn tri giao của Lạc hiền đệ, lão lại tưởng là phỉ đồ của Mộc Long Tử phái tới, nên lão mới xúc phạm như vậy mong thiếu hiệp lượng thứ cho.

Chu Luân vội chắp tay vái chào và đáp:

- Không dám tiểu bối Chu Luân xin hỏi lão tiền bối quý tính đại danh là gì?

Bằng Cách cười ha hả trả lời:

- Lão Quan Bằng Cách, chắc hai người cách biệt đã lâu, có việc gì muốn nói mời vào trong khách sảnh ngồi chơi chuyện trò sau.

Chu Luân tỏ vẻ do dự, Bách Thành xen lời nói:

- Quan lão anh hùng, chúng ta đừng quấy nhiễu hai người, để họ nói chuyện riêng với nhau, chúng ta vào trong nhà đi.

Bằng Cách mới biết Chu Luân có chuyện riêng muốn nói vội phẩy tay ra hiệu một cái rồi ông ta đi luôn vào trong nhà, quần hùng lần lượt theo sau vào nốt.

Chu Luân thấy Bách Thành biết ý nghĩ của mình như vậy trong lòng kinh hãi thẫm.

Lạc Dương mỉm cười nói:

- Trần lão sư là bạn cũ của gia sư, người rất thông minh lại đa mưu nhiều kế. Có phải Chu huynh hãi sợ vì ông ta biết tâm sự của huynh phải không?

Chu Luân bây giờ mới yên tâm hồ thẹn gật đầu đáp:

- Chính thế, nếu là bạn của lệnh sư thì không sao, hiền đệ, ông già áo đen mà chúng ta gặp gỡ ở trên núi Vân Vụ là lệnh sư, hiền đệ có biết không?

- Có, không ngờ gia sư vì buồn rầu câu chuyện dĩ vãng mà ẩn tích đến như thế. Mỗi lần đệ nhớ đến ân sư không sao cầm được lệ.

- Ngu huynh đi Ngô Giang chúc thọ ân sư ngờ đâu chiều ngày hôm sau lệnh sư bỗng giáng lâm, hai vị hợp chuyện với nhau lắm. Trước khi đi lệnh sư lại còn giao ngầm cho ngu huynh một cái hộp sắt, bảo ngu huynh có tái xuất giang hồ thế nào cũng phải trao cái hộp sắt ấy cho hiền đệ. Ông ta còn nói sắp sửa đi xa ra ngoài ít nhất cũng phải năm mươi tháng hay một năm mới về Trung Nguyên được, chưa biết chừng không trở về cũng nên, bảo hiền đệ cứ theo lời dạy bảo ở trong cái hộp sắt đó mà hành sự. Nghe giang hồ đồn đại hiền đệ đã lượm được Quảng Thành nhị báu, tên tuổi của hiền đệ lúc này như mặt trời mọc ở trên cao, ngu huynh tìm kiếm mãi cũng không biết hiền đệ ở đâu, không ngờ giữa đường ngu huynh cứu giúp một nữ đồng bệnh nặng thoát nạn. Theo lời nói của nữ đồng ấy thì nó bị một bọn giặc áo đen bịt mặt bắt trói đem đi, không riêng gì một mình nó, còn nhiều người nữa nhưng vì nó đau yếu người lại bé nhỏ, bọn giặc không đề phòng nó thừa cơ đào tẩu thoát, nhưng vì nó bệnh quá nặng cầm cự không nổi mới té lăn ra đất chết, may gặp được ngu huynh, nó bảo nhà nó ở cù lao này, nó còn một người ông đi bắt cá chưa về. Nên ngu huynh mới cõng nó tới đây, không ngờ lại gặp hiền đệ.

Nói xong chàng ta móc túi lấy một cái hộp sắt đẹp ra đưa cho Lạc Dương.

Lạc Dương không mở hộp sắt đó ra xem vội, chỉ mừng rỡ hỏi:

- Chu huynh cứu con nhỏ ấy ở đâu thế.

- Ở ngoại ô huyện Kinh Môn.

Lạc Dương bỗng quay mặt vào trong nhà gọi Bách Thành ra, kể lại câu chuyện của Chu Luân cho hay và nói tiếp:

- Việc này đúng là Mộc Long Tử ở núi Nội Phương ra tay.

Bách Thành mỉm cười đáp:

- Trần mỗ đoán không sai, nhưng cần phải bàn tán kỹ lưỡng đã, mời hai vị vào trong khách sảnh.

Lạc Dương, Chu Luân đi vào trong sảnh quần hùng đang đợi chờ ở trong Lạc Dương giới thiệu Chu Luân cho mọi người xong, vội vào trong phòng kín mở hộp sắt ra xem, thấy

trong đó có hai cuốn sách có nét vẽ do tay Vân Nhạc phác họa, một là Di Lạc Thần Công, một là Hiền Viên Thập Bát Giải và còn dặn rằng:

“Việc gì cũng phải nghĩ đến sự tạo phúc cho võ lâm và chúng sinh, đừng có thấy việc thiện nhỏ mà không làm, đừng có thấy việc ác mà nhúng tay vào, khiếm tốn nhường nhịn được phúc, kiêu ngạo làm bộ và ác độc sẽ dẫn thân xuống vực thẳm...”

Chỉ vốn vẹn có mấy lời thôi, thư đó cũng đủ làm cho Lạc Dương cảm động hết sức.

Đọc xong lá thư, Lạc Dương nước mắt nhỏ dòng làm ướt đẫm cả tờ giấy đó khiến những chữ trong thư cũng bị nhòa mấy chỗ.

- o O o -